

Переклад затверджений

Державний експерт
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

О. О. Шаповал
(ініціали та прізвище)

18 серпня 2021 р.

20.12.2014

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 366/83

ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНА ДИРЕКТИВА КОМІСІЇ 2014/111/ЄС

від 17 грудня 2014 року

про внесення змін до Директиви 2009/15/ЄС стосовно ухвалення Міжнародною морською організацією (ММО) певних кодексів та пов'язаних змін до деяких конвенцій та протоколів

(Текст стосується ЄЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу,

Беручи до уваги Директиву Європейського Парламенту і Ради 2009/15/ЄС від 23 квітня 2009 року про спільні правила та стандарти для організацій, що здійснюють перевірки та огляди суден, і для відповідних видів діяльності морських адміністрацій ⁽¹⁾, та зокрема друге речення її статті 7(2),

Діючи згідно з процедурою перевірки відповідності, визначеною у статті 5 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2099/2002 про заснування Комітету з безпеки морів та запобігання забрудненню від суден (COSS) ⁽²⁾,

Оскільки:

- (1) Згідно зі статтею 5(1) Регламенту (ЄС) № 2099/2002, держави-члени та Комісія повинні співпрацювати, щоб визначити, у відповідних випадках, спільну позицію або підхід у рамках компетентних міжнародних форумів для зниження ризиків виникнення колізій між морським законодавством Союзу та міжнародними інструментами.
- (2) Директива 2009/15/ЄС разом із Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 391/2009 ⁽³⁾ є узгодженими актами законодавства, у рамках яких діяльність визнаних організацій регулюється в узгоджений спосіб згідно з однаковими принципами, термінами та означеннями. Згідно зі статтею 3(2) Директиви 2009/15/ЄС, якщо держава-член вирішує уповноважити організацію здійснювати щодо суден, які плавають під її прапором, від її імені перевірки та огляди, пов'язані з конвенційними свідцтвами, вона повинна доручити виконання цих обов'язків лише визнаній організації, що, відповідно до статті 2(g) зазначеної Директиви, означає організацію, визнану відповідно до Регламенту

ІМПЛЕМЕНТАЦІЙНА ДИРЕКТИВА КОМІСІЇ 2014/111/ЄС**від 17 грудня 2014 року****про внесення змін до Директиви 2009/15/ЄС стосовно ухвалення Міжнародною морською організацією (ММО) певних кодексів та пов'язаних змін до деяких конвенцій та протоколів****(Текст стосується ЄЄП)**

ЄВРОПЕЙСЬКА КОМІСІЯ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу,

Беручи до уваги Директиву Європейського Парламенту і Ради 2009/15/ЄС від 23 квітня 2009 року про спільні правила та стандарти для організацій, що здійснюють перевірки та огляди суден, і для відповідних видів діяльності морських адміністрацій ⁽¹⁾, та зокрема друге речення її статті 7(2),Діючи згідно з процедурою перевірки відповідності, визначеною у статті 5 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2099/2002 про заснування Комітету з безпеки морів та запобігання забрудненню від суден (COSS) ⁽²⁾,

Оскільки:

- (1) Згідно зі статтею 5(1) Регламенту (ЄС) № 2099/2002, держави-члени та Комісія повинні співпрацювати, щоб визначити, у відповідних випадках, спільну позицію або підхід у рамках компетентних міжнародних форумів для зниження ризиків виникнення колізій між морським законодавством Союзу та міжнародними інструментами.
- (2) Директива 2009/15/ЄС разом із Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 391/2009 ⁽³⁾ є узгодженими актами законодавства, у рамках яких діяльність визнаних організацій регулюється в узгоджений спосіб згідно з однаковими принципами, термінами та означеннями. Згідно зі статтею 3(2) Директиви 2009/15/ЄС, якщо держава-член вирішує уповноважити організацію здійснювати щодо суден, які плавають під її прапором, від її імені перевірки та огляди, пов'язані з конвенційними свідоцтвами, вона повинна доручити виконання цих обов'язків лише визнаній організації, що, відповідно до статті 2(g) зазначеної Директиви, означає організацію, визнану відповідно до Регламенту (ЄС) № 391/2009. Таким чином, набір правил, на основі яких визнаються відповідні організації, впливає на обидва акти.
- (3) Термін «міжнародні конвенції», як означено у статті 2(d) Директиви 2009/15/ЄС, означає Міжнародну конвенцію з охорони людського життя на морі від 1 листопада 1974 року (далі — Конвенція СОЛАС), за винятком глави XI-2 додатка до неї, Міжнародну конвенцію про вантажну марку від 5 квітня 1966 року (далі — Конвенція про вантажну марку) і Міжнародну конвенцію про запобігання забрудненню із суден від 2 листопада 1973 року (далі — Конвенція МАРПОЛ), разом із протоколами та змінами до них, а також пов'язані з ними кодекси, обов'язкові до виконання в усіх державах-членах, у їх актуальних редакціях.
- (4) Асамблея ММО на своїй 28-й сесії ухвалила Кодекс з імплементації інструментів ММО (далі — Кодекс III), як визначено у Резолюції ММО А.1070(28) від 4 грудня 2013 року, а також зміни до Конвенції про вантажну марку, щоб надати Кодексу III обов'язкову юридичну силу, разом з відповідною схемою аудиту держави прапора, як визначено в Резолюції ММО А.1083(28) від 4 грудня 2013 року.
- (5) Комітет з охорони морського середовища ММО (МЕРС) на своїй 66-й сесії ухвалив зміни до Протоколу від 1978 року до Конвенції МАРПОЛ, як визначено у Резолюції МЕРС.246(66) від 4 квітня 2014 року, і до Протоколу від 1997 року до Конвенції МАРПОЛ, зі змінами, внесеними Протоколом від 1978 року до неї, як визначено в Резолюції МЕРС.247(66) від 4 квітня 2014 року,

щоб надати Кодексу III обов'язкову юридичну силу, разом з відповідною схемою аудиту держави прапора.

- (6) Комітет ММО з безпеки на морі (MSC) на своїй 93-й сесії ухвалив зміни до Конвенції СОЛАС, як визначено у Резолюції MSC.366(93) від 22 травня 2014 року, і до Протоколу від 1988 року до Конвенції про вантажну марку, як визначено в Резолюції МЕРС.375(93) від 22 травня 2014 року, щоб надати Кодексу III обов'язкову юридичну силу, разом з відповідною схемою аудиту держави прапора.
- (7) МЕРС на своїй 65-й сесії та MSC на своїй 92-й сесії ухвалили Кодекс ММО про визнанні організації (далі — Кодекс ВО), як визначено в Резолюції MSC.349(92) від 21 червня 2013 року.
- (8) МЕРС на своїй 65-й сесії ухвалив зміни до Протоколу від 1978 року до Конвенції МАРПОЛ, щоб надати Кодексу ВО обов'язкову юридичну силу, як визначено в Резолюції МЕРС.238(65) від 17 травня 2013 року.
- (9) MSC на своїй 92-й сесії ухвалив зміни до Конвенції СОЛАС і до Протоколу від 1988 року до Конвенції про вантажну марку, щоб надати Кодексу ВО обов'язкову юридичну силу, як визначено в резолюціях MSC.350(92) і MSC.356(92) від 21 червня 2013 року.
- (10) Відповідно, очікується, що кодекси III і ВО набудуть чинності в період з 1 січня 2015 року по 1 січня 2018 року відповідно до застосовних правил ухвалення, ратифікації та набуття чинності змін згідно з кожною відповідною конвенцією ММО.
- (11) Тринадцятого травня 2013 року Рада ухвалила Рішення Ради 2013/268/ЄС про позицію, яку необхідно зайняти від імені Європейського Союзу в рамках Міжнародної морської організації (ММО) стосовно ухвалення певних кодексів та пов'язаних змін до деяких конвенцій та протоколів ⁽⁴⁾. Згідно зі статтею 5 зазначеного Рішення, Рада уповноважила держави-члени надавати згоду на обов'язковість, в інтересах Союзу та на основі декларації, встановленої в додатку до зазначеного Рішення, змін, вказаних у пунктах (4)–(9) преамбули до цієї Директиви.
- (12) У декларації, яка міститься в додатку до Рішення Ради 2013/268/ЄС, визначено, що держави-члени вважають, що Кодекс III і Кодекс ВО містять набір мінімальних вимог, які можуть бути доопрацьовані та вдосконалені державами-членами, у відповідних випадках, для підвищення рівня безпеки на морі та захисту довкілля.
- (13) У ній також визначено, що жодне положення Кодексу III або Кодексу ВО не повинне тлумачитися як таке, що будь-яким чином обмежує виконання зобов'язань державами-членами згідно з правом Союзу стосовно означення термінів «конвенційні свідоцтва» та «класифікаційні свідоцтва», обсягу зобов'язань і критеріїв, встановлених для визнаних організацій, а також обов'язків Європейської Комісії щодо визнання, оцінювання та, у відповідних випадках, застосування коригувальних заходів або санкцій до визнаних організацій. У декларації зазначено, що в разі проведення аудиту ММО держави-члени заявлятимуть, що перевірка підлягає тільки дотримання положень відповідних міжнародних конвенцій, які були прийняті державами-членами, у тому числі в рамках цієї декларації.
- (14) У правовій системі Союзу до сфери дії Директиви 2009/15/ЄС і Регламенту (ЄС) № 391/2009 включені покликання на «міжнародні конвенції», як описано в пункті (3) преамбули. У зв'язку з цим зміни до конвенцій ММО автоматично інтегруються у право Союзу одночасно з набуттям ними чинності на міжнародному рівні, включно з пов'язаними обов'язковими кодексами, як-от кодекси III та ВО, які, відповідно, стають частиною інструментів ММО, що мають значення для застосування Директиви 2009/15/ЄС.
- (15) Однак зміни до міжнародних конвенцій можуть бути виключені зі сфери дії морського законодавства Союзу згідно з процедурою перевірки відповідності, якщо вони відповідають принаймні двом критеріям, визначеним у статті 5(2) Регламенту (ЄС) № 2099/2002.
- (16) Комісія оцінила зміни до конвенцій ММО відповідно до статті 5 Регламенту (ЄС) № 2099/2002 і визначила, що існує ряд розбіжностей між Кодексом III та Кодексом ВО, з одного боку, та

Директивою 2009/15/ЄС і Регламентом (ЄС) № 391/2009, з іншого боку.

- (17) По-перше, у параграфі 16.1 частини 2 Кодексу III передбачений перелік ресурсів і процесів, що їх повинні забезпечити держави прапора, у тому числі положення адміністративних вказівок, які, *між іншим*, стосуються класифікаційних свідоцтв суден, що вимагаються державою прапора для демонстрації відповідності вимогам до конструкції, механічних і електричних установок та/або іншим вимогам міжнародної конвенції, стороною якої є держава-член, або відповідності вимозі національного правила держави прапора. Як викладено в пункті (21) преамбули, у праві Союзу існує розмежування між конвенційними свідоцтвами та класифікаційними свідоцтвами. Останні є документами приватного характеру, що не видаються ні державою прапора, ні від її імені. Це положення Кодексу III містить покликання на правило 3-1 частини А-1 глави II-1 СОЛАС, яке передбачає, що проектування, побудова та технічне обслуговування суден повинні відповідати вимогам до конструкції, механічних і електричних установок, встановленим класифікаційним товариством, визнаним адміністрацією згідно з положеннями правила XI-1/1.1. У Конвенції СОЛАС судно або його законний представник у державі прапора визнається суб'єктом, на якого поширюється дія цієї вимоги. Крім того, діючи в якості класифікаційного товариства, визнана організація видає класифікаційні свідоцтва для суден відповідно до своїх власних правил, процедур, умов і приватних договірних домовленостей, стороною яких не є держава прапора. Таким чином, це положення Кодексу III суперечить розмежуванню класифікаційної та конвенційної діяльності, як визначено в чинному законодавстві ЄС.
- (18) По-друге, у параграфі 18.1 частини 2 Кодексу III вимагається від держави-прапора визначити *«тільки стосовно суден, що мають право плавати під її прапором»*, чи визнана організація має достатні ресурси в розрізі технічної, управлінської та дослідницької спроможності для виконання покладених на неї обов'язків. Натомість цей аспект визначений у праві Союзу як вимога щодо визнання, відображена у критерії А.3 додатка I до Регламенту (ЄС) № 391/2009, що стосується всього флоту, якому відповідна організація присвоїла клас, без розмежування за прапором. Якщо вказане вище положення Кодексу III буде інкорпороване у право Союзу, воно обмежуватиме застосування критерію А.3 в додатку I до Регламенту (ЄС) № 391/2009 виконанням зобов'язань визнаною організацією тільки стосовно суден, що плавають під прапором держав-членів, що суперечитиме чинним вимогам.
- (19) По-третє, у параграфі 19 частини 2 Кодексу III передбачена заборона для держави прапора зобов'язувати свої визнані організації застосовувати до суден, інших ніж судна, які мають право плавати під її прапором, будь-які вимоги, що стосуються, *між іншим*, їхніх класифікаційних правил, вимог і процедур. Згідно з Директивою 2009/15/ЄС, держави-члени можуть лише уповноважувати організацію діяти від їх імені для конвенційної сертифікації їхнього відповідного флоту, якщо така організація була визнана та щодо неї здійснюється моніторинг із цією метою відповідно до Регламенту (ЄС) № 391/2009. Відповідно, визнані організації як такі повинні дотримуватися певних вимог під час здійснення їхньої відповідної діяльності щодо класифікованого ними флоту, незалежно від прапора. Це стосується більшості критеріїв, визначених у додатку I Регламенту (ЄС) № 391/2009, а також інших зобов'язань, зокрема у статті 10(4) Регламенту. Якщо вказане вище положення Кодексу III буде інкорпороване у право Союзу, воно обмежуватиме застосування наявних вимог щодо визнання в Регламенті (ЄС) № 391/2009, між іншим, якщо вони визнаються правилами, вимогами та процедурами, виконанням зобов'язань визнаною організацією тільки стосовно суден, що плавають під прапором держав-членів.
- (20) По-четверте, у пункті 1.1 частини 2 Кодексу ВО термін «визнана організація» означений як організація, яка була оцінена державою прапором і визнана такою, що відповідає частині 2 Кодексу ВО. Натомість у статті 2(g) Директиви 2009/15/ЄС передбачено, що визнана організація — це *«організація, визнана відповідно до Регламенту (ЄС) № 391/2009»*. Судячи з результатів оцінювання, проведеного Комісією, які визначені в пунктах (21)–(23) преамбули, ряд положень частини 2 Кодексу ВО суперечать Регламенту (ЄС) № 391/2009. У зв'язку з цим визнана організація,

як означено в Кодексі ВО, не задовольнятиме всі вимоги Регламенту (ЄС) № 391/2009 та, відповідно, не відповідатиме означенню визначеної організації, як визначено у праві Союзу.

- (21) По-п'яте, у пункті 1.3 частини 2 Кодексу ВО термін «конвенційна сертифікація та послуги» означений як єдина категорія видів діяльності, що їх визнана організація має право здійснювати від імені держави прапора, включно з видачею свідоцтв, що одночасно стосуються конвенційних і класифікаційних вимог. Натомість в означеннях, визначених у статті 2(i) та (k) Директиви 2009/15/ЄС, проводиться чітке розмежування між «конвенційними свідоцтвами», тобто свідоцтвами, виданими державою прапора або від її імені згідно з міжнародними конвенціями, і «класифікаційними свідоцтвами», тобто документами, виданими визнаною організацією, що діє в якості класифікаційного товариства, які засвідчують придатність судна для певного виду використання або експлуатації згідно з правилами та процедурами, встановленими та оприлюдненими такою визнаною організацією. Відповідно, згідно з правом Союзу, конвенційні та класифікаційні свідоцтва розмежовуються як такі, що мають різний характер. Зокрема, конвенційні свідоцтва мають публічний характер, тоді як класифікаційні свідоцтва мають приватний характер і видаються класифікаційним товариством згідно з його власними правилами, процедурами та умовами. Відповідно, класифікаційні свідоцтва, видані визнаною організацією для судна, щоб засвідчити відповідність класифікаційним правилам та процедурам, у тому числі коли вони перевіряються державою прапора як підтвердження відповідності правилу 3-1 частини А-1 глави II І СОЛАС, вважаються документами виключно приватного характеру, що не є актами будь-якої держави прапора та не складені від її імені. Однак у Кодексі ВО послідовно зазначається, що «конвенційна сертифікація та послуги» здійснюються ВО «від імені держави прапора», що суперечить правовому розмежуванню, встановленому у праві Союзу. Незважаючи на цю розбіжність, це положення Кодексу ВО, якщо його включать як норму до правової системи Союзу, пов'язане з явним ризиком унеможливлення подальшого виконання вимог щодо визнання в Регламенті (ЄС) № 391/2009, що стосуються всієї діяльності організації, незалежно від прапора. Оскільки між двома інструментами існує зв'язок, як пояснюється в пункті (2) преамбули, цей ризик також стосується Директиви 2009/15/ЄС.
- (22) По-шосте, у пункті 3.9.3.1 частини 2 Кодексу ВО передбачений механізм співпраці між визнаними організаціями в межах єдиної рамки, встановленої державою прапора, з метою стандартизації процесів, пов'язаних з конвенційною сертифікацією та послугами для держави прапора, у відповідних випадках, тоді як у пункті 3.9.3.2 частини 2 зазначеного Кодексу встановлена рамка «державою прапора або групою держав прапора» для регулювання співпраці між їхніми визнаними організаціями з технічних і пов'язаних із безпекою питань «конвенційної сертифікації та послуг для суден [...] від імені такої (таких) держави (держав) прапора». Натомість співпраця між визнаними організаціями згідно з правом Союзу регулюється статтею 10(1) Регламенту (ЄС) № 391/2009, що вимагає від визнаних організацій проводити між собою консультації для підтримання еквівалентності, сприяння гармонізації їхніх правил та процедур і їх імплементації, і визначає рамку для взаємного визнання, у відповідних випадках, класифікаційних свідоцтв на матеріали, обладнання та компоненти. Указані два процеси співпраці відповідно до статті 10(1) стосуються приватної діяльності визнаних організацій, що діють у якості класифікаційних товариств, і, відповідно, застосовуються без розмежування за прапором. Таким чином, механізми співпраці, передбачені в Кодексі ВО, якщо вони будуть інкорпоровані у право Союзу, обмежуватимуть сферу застосування рамки співпраці, встановленої в Регламенті (ЄС) № 391/2009, діяльністю визнаних організацій тільки стосовно суден, які плавають під прапором держав-членів, що суперечитиме чинним вимогам.
- (23) По-сьоме, пункт 3.9.3.3 частини 2 Кодексу ВО ідентичний параграфу 19 частини 2 Кодексу III; відповідно, висновки, наведені в пункті (19) преамбули, також стосуються цього положення Кодексу ВО.
- (24) Жодне положення Кодексу III або Кодексу ВО не повинне жодним чином обмежувати здатність Союзу встановлювати, згідно з Договорами та міжнародним правом, належні умови визнання

організацій, що бажають бути авторизовані державами-членами для здійснення оглядів суден і сертифікаційної діяльності від їх імені, для досягнення цілей Союзу та, зокрема, підвищення рівня безпеки на морі та захисту довкілля.

- (25) Схема взаємного визнання класифікаційних свідоцтв на матеріали, обладнання та компоненти, встановлена у статті 10(1) Регламенту (ЄС) № 391/2009, може застосовуватися на території Союзу тільки стосовно суден, які плавають під прапором держави-члена. Що стосується іноземних суден, приймання відповідних свідоцтв залишається на розсуд відповідних країн прапора, що не входять до ЄС, у межах їхньої виключної юрисдикції, зокрема, відповідно до Конвенції Організації Об'єднаних Націй з морського права (ЮНКЛОС).
- (26) На основі результатів свого оцінювання Комісія визначила, що положення Кодексу III та Кодексу ВО, зазначені в попередніх пунктах преамбули, суперечать Директиві 2009/15/ЄС або Регламенту (ЄС) № 391/2009 та, відповідно, Директиві 2009/15/ЄС з огляду на зв'язок між цими двома інструментами, як пояснюється у пункті (2) преамбули, і повинні бути виключені зі сфери дії Директиви. У зв'язку з цим до статті 2(d) Директиви 2009/15/ЄС необхідно внести відповідні зміни.
- (27) Оскільки Кодекс ВО набуде чинності 1 січня 2015 року, ця Директива повинна набути чинності у якомога коротший строк з дати її публікації.
- (28) Комітет з безпеки морів та запобігання забрудненню від суден (COSS) не надав висновку щодо заходів, передбачених у цій Директиві. Імплементативний акт був визнаний необхідним і голова подав проект імплементативного акта до апеляційного комітету для подальшого обговорення. Заходи, передбачені в цій Директиві, відповідають висновку апеляційного комітету,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

У статті 2 Директиви 2009/15/ЄС пункт (d) викласти в такій редакції:

«(d) «міжнародні конвенції» означає Міжнародну конвенцію з охорони людського життя на морі від 1 листопада 1974 року (СОЛАС 74), за винятком глави XI-2 додатка до неї, Міжнародну конвенцію про вантажну марку від 5 квітня 1966 року і Міжнародну конвенцію про запобігання забрудненню із суден від 2 листопада 1973 року (МАРПОЛ), разом із протоколами та змінами до них, а також пов'язані з ними кодекси, обов'язкові до виконання в усіх державах-членах, за винятком параграфів 16.1, 18.1 і 19 частини 2 Кодексу з імплементативних інструментів ММО та пунктів 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 і 3.9.3.3 частини 2 Кодексу ММО про визнані організації, у їх актуальних редакціях».

Стаття 2

1. Держави-члени повинні ухвалити і опублікувати, не пізніше ніж до 31 грудня 2015 року, закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання цієї Директиви. Вони негайно надсилають Комісії текст таких положень.

Вони повинні застосовувати такі положення з 1 січня 2016 року.

Якщо держави-члени ухвалюють такі положення, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційного опублікування. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено.

2. Держави-члени надсилають Комісії текст основних положень національного права, ухвалених ними у сфері регулювання цієї Директиви.

Стаття 3

Ця Директива набуває чинності на наступний день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 4

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Брюсселі 17 грудня 2014 року.

За Комісію

Президент

Jean-Claude JUNCKER

⁽¹⁾ ОВ L 131, 28.05.2009, с. 47.

⁽²⁾ ОВ L 324, 29.11.2002, с. 1.

⁽³⁾ Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 391/2009 від 23 квітня 2009 року про спільні правила та стандарти для організацій, що здійснюють перевірки та огляди суден (ОВ L 131, 28.05.2009, с. 11).

⁽⁴⁾ ОВ L 155, 07.06.2013, с. 3.
